

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/45/2024
Identifikačné číslo spisu: 8120208075
Dátum vydania rozhodnutia: 16.12.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8120208075.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ I. Š., narodeného XX. L. XXXX, E., L. O. XXX/XX, 2/ C. Š., narodenej XX. I. XXXX, E., L. O. XXX/XX, zastúpených advokátom JUDr. Gáborom Szárazom, Stará Ľubovňa, Garbiarska 20, proti žalovanému Adrián Krulák - AK-PLUS, Pečovská Nová Ves, Na Dujave 706/57, IČO: 40 292 606, zastúpenému advokátom JUDr. Martinom Staroňom, Prešov, Hlavná 89, o vrátenie ceny diela, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/117/2020, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. novembra 2023 sp. zn. 12CoCsp/11/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 29. novembra 2022 č. k. 16Csp/117/2020-294 I. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ sumu 7.300 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 28. marca 2020 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. uložil žalobcom 1/ a 2/ vydať žalovanému plastové okná a dvere v zmysle Zmluvy o dielo, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; III. vyslovil, že žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie skutkovo vychádzal z nesporných tvrdení strán, že žalobcovia si od žalovaného objednali plastové okná a dvere za v zmluve o dielo dohodnutú kúpnu cenu 7.300 eur a že k ich montáži došlo 09. novembra 2018 a k písomnej reklamácií väd 13. októbra 2019. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 507 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktoré poskytuje nadobúdateľovi právo zrušiť zmluvu, na základe ktorej prevzal vec majúcu neodstrániteľnú vadu, ak v dôsledku tejto vady vec nemožno užívať dohodnutým spôsobom alebo riadne, s tým, že účinky prejavu nadobúdateľa, ktorým jednostranne zmluvu zrušuje, nastanú okamihom, keď jeho prejav došiel scudziteľovi. Konštatoval, že z hľadiska posúdenia procesu riešenia reklamácie listom z 11. novembra

2019 nebol pri reklamácii realizovaný postup v zmysle § 18 ods. 4, 6, 9 zákona č. 250/2007 Z. z. Uviedol, že žalovaný ako predávajúci bol povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie (§ 18 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z. z.), avšak takýto doklad nevydal a písomné podanie žalovaného zo dňa 11. novembra 2019 za takýto doklad považované byť nemôže. Súd prvej inštancie poukázal na to, že tvrdenia žalobcov o nekvalite okien vyplynuli z odborného stanoviska č. 12/2020 znalca W.. D. a boli potvrdené aj výpoveďou znalca W.. D. a že závery znalca W.. L. boli produkované len na základe fotografií, bez reálnej obhliadky na mieste samom, čo samo osebe oslabuje závery z neho plynúce. K námietkam týkajúcim sa vecnej legitímácie žalobcov uviedol, že žalobca 1/ bol v predmetnej zmluve o dielo uvedený ako objednávateľ a žalobkyňa 2/ bola uvedená pri podpise tejto zmluvy ako osoba podpisujúca zmluvu, pričom pri reklamovaní tovaru bol už ako osoba reklamujúca tovar uvedený vždy len žalobca 1/. S poukazom na koordinované správanie žalobcov 1/ a 2/ zaujal názor, že žalobkyňa 2/ je podpísaná ako osoba konajúca za žalobcu 1/ v zmysle § 31 a nasl. OZ a že z priebehu konania jednoznačne vyplynulo, že obaja žalobcovia so zmluvou súhlasili a mali záujem na jej uzavretí. Vzhľadom na to konštatoval, že aktívna vecná legitímácia svedčí obom žalobcom - spotrebiteľom, s tým, že iný výklad v tejto otázke by bol príliš formalistický. K tomu súd prvej inštancie dodal, že predmet zmluvy o dielo (okná a dvere) boli podľa zisteného skutkového stavu zo strany žalovaného (prípadne výrobcu) viackrát podrobené rôznej snahe o nápravu (nahrievaním, doštelovaním a pod.), výsledkom čoho však nebol perfektný predmet diela (v chápaní bez väd), čo mohlo vyústiť do rezignácie žalobcov na opravu diela, ich neochoty k súčinnosti so žalovaným a viesť k podaniu žaloby. Pri hodnotení prípadu cez prizmu dobrých mravov konštatoval, že samotné podanie tohto typu žaloby je právom aprobovaný postup, pričom v danom spotrebiteľskom spore bolo možné za rozporné dobrým mravom skôr považovať „upozornenie“ žalovaného na možný výkon rozhodnutia vo vzťahu k vydaniu okien a dverí v nadchádzajúcich zimných mesiacoch, než reklamačný proces iniciovaný žalobcami.

1.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného v poradí druhým rozsudkom z 23. novembra 2023 sp. zn. 12CoCsp/11/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči spoločne a nerozdielne zviazaným žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie v danom prípade zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné súdenú vec riadne právne posúdiť. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie pritom zodpovedali výsledkom vykonaného dokazovania a podľa odvolacieho súdu nie sú svojvoľné ani inak neudržateľné. Zistený skutkový stav však podľa odvolacieho súdu nebol správne právne posúdený (zo správnych skutkových záverov neboli vyvedené správne právne závery) a preto bolo v danej veci zistené naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

2.2. V okolnostiach veci sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluvnom vzťahu so žalovaným boli obidvaja žalobcovia a nie iba žalobkyňa 2/, ktorá zmluvu o dielo podpísala. Aj odvolací súd zastával názor, že medzi sporovými stranami bola od počiatku prezentovaná vôľa uzavrieť zmluvu o dielo obidvoma žalobcami ako manželmi, ktorí si dodávku okien a plastových dverí objednali do spoločnej nehnuteľnosti (stavby), t. j. k podpísaniu predmetnej zmluvy žalobkyňou 2/ došlo so súhlasom žalobcu 1/. Dodal, že každý jeden z manželov bol v prípade vzniku väd diela (dodaných okien a dverí) oprávnený uplatniť aj reklamáciu, k čomu v písomnej forme došlo 13. októbra 2019, v dôsledku čoho ju nebolo možné považovať za nulitný ani za neplatný právny úkon. Rovnako sa stotožnil s vyhodnotením súdu prvej inštancie, že listom žalovaného z 11. novembra 2019 nedošlo k vybaveniu žalobcami uplatnenej reklamácie tak, ako to má na mysli § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. v spojení s jeho § 2 písm. m), ktorý pojem vybavenie reklamácie definuje (rozumie sa ním ukončenie reklamačného konania odovzdaním opraveného výrobku, výmenou výrobku, vrátením kúpnej ceny výrobku, vyplatením primeranej zľavy z ceny výrobku, písomná výzva na prevzatie plnenia alebo jej odôvodnené zamietnutie), ale len k vyjadreniu sa žalovaného k vadám, ktoré žalobca 1/ vo svojej

reklamácií uplatnil. Odvolací súd dodal, že pokiaľ k odstráneniu vytknutých reklamačných vád nedošlo, uvedený list možno považovať nanajvýš za oznámenie spôsobu vybavenia reklamácie. Námietku žalobcov 1/ a 2/, že žalovaný reklamáciu označeným listom z 11. novembra 2019 nevybavil, pretože na kópii doručenej právnym zástupcom žalovaného na pojednávaní 29. novembra 2022 je opatrený pečiatkou manželky žalovaného, považoval za irelevantnú, nielen preto, že táto námietka bola neprípustnou novotou podľa § 366 CSP, ale aj preto, že ňou nebola vyvrátená domnienka doručenia tohto vyjadrenia s pečiatkou a podpisom žalovaného poštou. Odvolací súd konštatoval, že právnym dôsledkom nedodržania povinností žalovaného vybaviť reklamáciu tovaru dodaného podľa zmluvy v rámci následného reklamačného konania v lehote 30 dní je vznik práva spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy. Poznamenal, že pre vyvodenie týchto následkov nie je podstatné, či v rámci dokazovania bola u každého jedného okna, či dverách, ktoré boli dodané, preukázaná konkrétna vada, ale že z dodávky realizovanej na základe jednej zmluvy boli uplatnené vady, tieto boli aspoň sčasti dôvodné a neboli v lehote určenej § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. odstránené. Odstúpenie od zmluvy bolo v danom prípade doručené žalovanému najneskôr 07. apríla 2020, pričom odvolací súd považoval za dôvodné úkonu žalobcov 1/ a 2/ ako spotrebiteľov z 26. marca 2020, ktorým si voči žalovanému uplatnili svoje právo na zrušenie zmluvy, priznať v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. účinky odstúpenia od zmluvy, resp. jej zrušenia (§ 649 OZ).

2.3. Odvolací súd sa však stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že bez akéhokoľvek doplnenia skutkového stavu, resp. produkcie akéhokoľvek nového dôkazu súd prvej inštancie prekvapivo dospel k absolútne opačnému právnemu záveru, v zmysle opačnej interpretácie splnenia podmienok aplikácie § 3 ods. 1 OZ, než ku ktorému dospel v prvom vo veci vydanom rozsudku. V tejto súvislosti poukázal na skutkové okolnosti prípadu, kedy 09. októbra 2019 došlo medzi žalobcom 1/, žalovaným a servisným technikom výrobcu tovaru z Poľska S. Č.R. k incidentu, na riešenie ktorého bol privolaný príslušník Policajného zboru, resp. podané oznámenie týkajúce sa konania žalobcu 1/ voči tomuto technikovi, a že z tohto dôvodu boli žalovaný a s ním prítomný technik nútení opustiť stavbu, na ktorú boli žalovaným dodané okná a dvere spolu s ich montážou. Ďalej bolo zistené uskutočnenie stretnutia sporových strán, ich právnych zástupcov a obchodného zástupcu dodávateľa dňa 13. augusta 2021, z ktorého okrem dohody o mimosúdnom riešení sporu vyplynula aj dohoda konkrétneho spôsobu odstránenia reklamovaných vád, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal zabezpečiť výmenu terasových dverí, krídel balkónových dverí na 2. poschodí, výmenu výplne vchodových dvier, výmenu kotolňových dverí vrátane zárubne, servis okien a dverí, u ktorých nedôjde k výmene a v prípade, ak po uplynutí primeranej doby dôjde k ich opätovnému pokriveniu, zabezpečiť aj ich výmenu. Odvolací súd tiež poukázal na to, že žalobca 1/ a žalovaný spísali záznam označený ako „Dodatočne zistené závady“, obsahujúci zoznam chybných (nevyhovujúcich) tesnení okien a rámov, ku ktorému žalovaný vypovedal, že boli spísané za jeho prítomnosti z podnetu žalobcu 1/ a so zámerom žalovaného špecifikované časti tesnení vymeniť. Napokon bolo preukázané, že žalovaný bol na vlastné náklady ochotný vykonať požadovanú nápravu, za účelom ktorým objednal 2 ks nových balkónových/terasových dverí, k realizácii výmeny ktorých nedošlo napriek opakovanému kontaktovaniu žalobcu 1/ a jeho právneho zástupcu za účelom realizácie dohody.

2.4. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v konaní preukázané skutočnosti v kontexte námietky žalovaného o nedostatku súčinnosti žalobcov 1/ a 2/ pri odstraňovaní reklamovaných vád dodaného tovaru vo vzťahu k posúdeniu súladnosti žalobou uplatneného nároku s dobrými mravmi po právnej stránke neboli správne vyhodnotené. Zmenu právneho posúdenia námietky neposkytnutia súčinnosti žalobcami 1/ a 2/ súčasne súd prvej inštancie v podstate žiadnym spôsobom nezdôvodnil, a preto považoval odvolací súd prvoinštančné rozhodnutie okrem iného aj za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že právne posúdenie prípadu súdom prvej inštancie bolo jednostranné, pretože opomína, že tak ako právne normy na ochranu spotrebiteľa ustanovujú povinnosť dodávateľovi reklamáciu vybaviť spôsobom a v lehote zákonom upravenými, výkon tomu zodpovedajúceho práva spotrebiteľa na vybavenie reklamácie ako aj ďalších z toho plynúcich práv podlieha korekcii ich súladu s dobrými mravmi. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ k vybaveniu reklamácie má dôjsť u spotrebiteľa, je spotrebiteľ povinný umožniť dodávateľovi jej vybavenie, t. j. poskytnúť dodávateľovi primeranú súčinnosť. S ohľadom na vyššie uvedený incident medzi žalobcom 1/

a technikom výrobcu z Poľska a vzhľadom na obsah listu žalovaného z 11. novembra 2019 bolo podľa názoru odvolacieho súdu na žalobcoch 1/ a 2/ minimálne deklarovať žalovanému poskytnutie príležitosti a garanciu bezpečnosti pre vybavenie reklamácie a oznámiť podmienky sprístupnenia miesta, kde bol tovar inštalovaný, čo žalobcovia 1/ a 2/ v konaní netvrdili a uvedené súčasne absentuje v odpovedi žalobcu 1/ z 18. novembra 2019. Odvolací súd mal za nesporné, že žalobcovia 1/ a 2/ sa 13. augusta 2020 dohodli na vybavení reklamácie opravami a výmenami častí dodávok, no pre realizáciu tejto dohody stavbu, kde bol tovar zabudovaný, žalovanému vôbec nesprístupnili, napriek tomu, že žalovaný za účelom splnenia tejto dohody, dodatočne modifikujúcej nároky vyplývajúce zmluvným stranám zo žalobcami 1/ a 2/ jednostranne zrušenej zmluvy, zabezpečil dodávku 2 terasových/balkónových dverí v hodnote 725,72 eura a ďalšieho potrebného materiálu. Na základe toho odvolací súd uzavrel, že trvanie žalobcov 1/ a 2/ na výkone ich práva na vrátenie zaplatenej ceny je bez vzájomného rešpektu a ohľaduplnosti k snaženiu žalovaného zameranému k odstráneniu žalobcami 1/ a 2/ vytýkaných väd dodávky, a súčasne vedie k poškodeniu žalovaného tým, že je nútený znášať ďalšie náklady vyvolané u neho záujmom plniť následne dosiahnutú dohodu z 13. augusta 2020 a tak ho ako povinnú osobu znevýhodniť. Tento výkon práva žalobcami 1/ a 2/, resp. pokračovanie v jeho výkone, tak podľa odvolacieho súdu vedie k neprijateľným dôsledkom a svojou povahou ho možno považovať za šikanóznny. Odvolací súd napokon konštatoval, že uvedené dôsledky zasahujúce do majetkovej sféry žalovaného by potvrdením prvoinštančného rozhodnutia nebolo spravodlivé aprofovať.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolatelia namietali, že nemožno súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že vznesená námietka žalobcov vo vzťahu k predloženému podaciemu lístku z 12. novembra 2019 žalovaným bola oneskorená a nemožno na ňu podľa § 366 CSP prihliadať. Poukázali na to, že právny zástupca žalovaného predložil predmetné vyjadrenie k reklamáci z 11. novembra 2019 spolu s podacím lístkom č. RE835197591SK na pojednávaní konanom dňa 29. novembra 2022, pričom na tomto pojednávaní bola ihneď vznesená námietka zo strany žalobcov, že dané vyjadrenie k reklamáci nie je podpísané žalovaným, ale jeho manželkou. Dovolatelia sa ďalej nestotožnili s argumentáciou odvolacieho súdu, že uvedené vyjadrenie žalovaného bolo možné vyhodnotiť ako oznámenie spôsobu vybavenia reklamácie, keďže žalovaný v predmetnom vyjadrení nevybavil celú reklamáciu kladne, a preto mal predložiť odborné posúdenie. Keďže tak neučinil v zákonom stanovenej lehote, žalobcom vzniklo právo odstúpiť od zmluvy. Napokon namietali, že odvolací súd neprípustne zmenil svoj pôvodný právny názor uvedený v zrušujúcom uznesení bez uvedenia riadneho odôvodnenia.

3.2. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhli odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ani jeden žalobcami uvádzaný dovolací dôvod nie je naplnený a dovolanie žalobcov nespĺňa základné obsahové náležitosti tak, aby ho dovolací súd mohol prejednať a o ňom rozhodnúť. Dovolanie žalobcov považoval za zmes všeobecných poukazov na opis skutkového stavu, citácií z rozhodnutí súdov nižších inštancií a následne citácií jednotlivých ustanovení § 18 zákona č. 250/2007 Z. z., bez uvedenia konkrétneho odôvodnenia dovolacích dôvodov. Žalovaný dodal, že odvolací súd riadne a dostatočne odôvodnil svoj rozsudok, správne právne vec posúdil a vecne správne rozhodol. S poukazom na uvedené navrhol podané dovolanie žalobcov odmietnuť.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalobcovia vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietali nesprávnu aplikáciu § 366 CSP, nesprávne vyhodnotenie vyjadrenia žalovaného z 11. novembra 2019, či odchýlenie odvolacieho súdu od svojho pôvodného právneho názoru vyjadreného v zrušujúcom uznesení.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľov, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do ich práva na spravodlivý proces.

17. Dovolatelia v podanom dovolaní argumentovali, že odvolací súd s poukazom na § 366 CSP neprihliadal na ich námietku o podpise vyjadrenia žalovaného k reklamacii z 11. novembra 2019 jeho manželkou.

18. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie.

19. Na druhej strane, odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie (I. ÚS 10/2017). Zároveň z povahy predmetných ustanovení vyplýva, že ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť.

20. Z obsahu posudzovaného spisu vyplýva, že strany boli náležite poučené o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP) - vid' č. l. 34 a 44 spisu. Na pojednávaní konanom 3. novembra 2022 (č. l. 284 a nasl. spisu) súd prvej inštancie na dôvažok krátkou cestou oboznámil predmetné vyjadrenie k reklamácií zo strany žalovaného smerom k žalobcom do dňa 11. novembra 2019, na čo vyslovil, že vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi prečítaním obsahu celého spisu od ostatného pojednávania. Následne právni zástupcovia strán sporu zhodne uviedli, že považujú takéto vykonanie listinnými dôkazmi za dostatočné a súd vyzval strany sporu, aby podľa § 182 CSP stručne zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Po záverečných prednesoch súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Dovolateľ následne v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na zavádzajúce konanie zo strany žalovaného, ktorý na pojednávaní dňa 29. novembra 2022 (zrejme mali na mysli pojednávanie konané dňa 03. novembra 2022 - poznámka dovolacieho súdu) prostredníctvom právneho zástupcu predložil vyjadrenie k reklamácií zo dňa 11. novembra 2019 s podacím lístkom, kde je však pečiatka E. T., AK - PLUS s podpisom E. T..

21. S ohľadom na vyššie prezentované interpretačné východiská [v prípade odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP pripustenie prípadných novôt je podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov] bolo potom povinnosťou žalobcov preukázať, že uvedené tvrdenie ako prostriedok procesného útoku bez svojej viny nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže takáto argumentácia v podanom vyjadrení k odvolaniu absentovala, pričom dovolateľ tento nedostatok nezhojil ani v rámci podaného dovolania, je namieste záver, že predmetný dôkaz nemá charakter novoty v odvolacom konaní špecifikovanej v § 366 CSP, a preto nebolo možné na neho v odvolacom konaní prihliadať. Napokon, odvolací súd sa napriek uvedenému v napadnutom rozhodnutí vyjadril k tejto námietke žalobcov, pričom konštatoval, že ju považuje za irelevantnú, keďže ňou nebola vyvrátená domnienka doručenia tohto vyjadrenia s pečiatkou a podpisom žalovaného poštou, na preukázanie čoho žalovaný včas predložil podací lístok z 12.11.2019 č. RE835197591SK. Zároveň je žiaduce dodať, že v konečnom dôsledku vyhodnotenie predmetného vyjadrenia žalovaného v o vzťahu k ustanoveniu § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. svedčalo v prospech žalobcov, keď oba súdy dospeli k záveru o danosti ich práva na odstúpenie od zmluvy. Vzhľadom na všetko uvedené dovolací súd vyhodnotil predmetnú námietku dovolateľov ako neopodstatnenú.

22. Z obsahu dovolania žalobcov vyplýva, že odvolaciemu súdu vytýkajú nesprávne vyhodnotenie vyjadrenia žalovaného zo dňa 11. novembra 2019 v kontexte ustanovenia § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z.

22.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (vid' R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolatelia majú odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje nimi tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22.3. Pre úplnosť je v okolnostiach posudzovanej veci dodať, že aplikácia predmetného ustanovenia § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. v danom prípade v konečnom dôsledku svedčala v prospech

dovolateľov, keďže odvolací súd jednoznačne konštatoval, že z dodávky realizovanej na základe zmluvy boli uplatnené vady, tieto boli aspoň sčasti dôvodné a neboli v lehote určenej § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. žalovaným odstránené. Na základe toho dospel k záveru, že právnym dôsledkom nedodržania povinností žalovaného vybaviť reklamáciu tovaru dodaného podľa zmluvy v rámci následného reklamačného konania v lehote 30 dní bol vznik práva žalobcov ako spotrebiteľov na odstúpenie od zmluvy (viď bod 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Preto aj z tohto dôvodu bolo námietku spočívajúcu v nesprávnom vyhodnotení vyjadrenia žalovaného zo dňa 11. novembra 2019 potrebné považovať za irelevantnú.

23. Žalobcovia napokon v súvislosti s § 420 písm. f) CSP namietali, že odvolací súd neprípustne zmenil svoj pôvodný právny názor uvedený v zrušujúcom uznesení bez uvedenia riadneho odôvodnenia.

23.1. Odvolací súd v pôvodnom zrušujúcom uznesení z 21. júna 2022 sp. zn. 12CoCsp/8/2022 súdu prvej inštancie vytkol, že mal na predmetný prípad v prvom rade aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ, ktoré slúžia na ochranu spotrebiteľa a s ohľadom na to posúdiť reklamačné konanie nielen v zmysle príslušných ustanovení OZ, ale aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v rozhodnom období. Odvolací súd zdôraznil, že v danom prípade bolo potrebné zistiť, či sa jednak reklamačné konanie uskutočnilo v súlade so zákonom č. 250/2007 Z. z., a rovnako aj to, či žalobcami reklamované nedostatky boli reálne sa vyskytujúcimi vadami a to takými, ktoré bol žalovaný ako dodávateľ povinný odstrániť, ako aj to, či zo strany žalobcov bola poskytnutá náležitá súčinnosť v rámci reklamačného konania. V nadväznosti na to zaviazal súd prvej inštancie, aby v ďalšom konaní aplikoval na predmetný prípad ustanovenia o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis, posúdil reklamačné konanie aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. a v dôsledku uvedeného opätovne posúdil žalobcami uplatnený nárok podanou žalobou, pričom mu uložil svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

23.2. Súd prvej inštancie po opätovnom posúdení veci v „novom“ rozhodnutí dospel k záveru, že z hľadiska posúdenia procesu riešenia reklamácie listom z 11. novembra 2019 nebol pri reklamacii realizovaný postup v zmysle § 18 ods. 4, 6, 9 zákona č. 250/2007 Z. z. Konštatoval, že žalovaný ako predávajúci bol povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie, avšak takýto doklad nevydal a písomné podanie žalovaného zo dňa 11. novembra 2019 za takýto doklad považované byť nemôže. Poukázal na to, že tvrdenia žalobcov o nekvalite okien vyplynuli z odborného stanoviska č. 12/2020 znalca W.. D. a boli potvrdené aj výpoveďou znalca W.. D.. Súd prvej inštancie mal zároveň za to, že predmet zmluvy o dielo (okná a dvere) boli podľa zisteného skutkového stavu zo strany žalovaného (prípadne výrobcu) viackrát podrobené rôznej snahe o nápravu (nahrievaním, doštelovaním a pod.), výsledkom čoho však nebol perfektný predmet diela, čo mohlo vyústiť do rezignácie žalobcov na opravu diela, ich neochoty k súčinnosti so žalovaným a viesť k podaniu žaloby. Pri hodnotení prípadu cez prizmu dobrých mravov konštatoval, že samotné podanie tohto typu žaloby je právom aprobovaný postup, pričom v danom spotrebiteľskom spore bolo potrebné za rozporné dobrým mravom skôr považovať „upozornenie“ žalovaného na možný výkon rozhodnutia vo vzťahu k vydaniu okien a dverí v nadchádzajúcich zimných mesiacoch, ako reklamačný proces iniciovaný žalobcami.

23.3. Odvolací súd následne v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci síce zistil skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu, avšak vec po právnej stránke nesprávne posúdil. V okolnostiach veci sa v prvom rade stotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom 1/ aktívnej vecnej legitímácie oboch žalobcov, 2/ vyhodnotenia listu žalovaného z 11. novembra 2019, ktorým aj podľa jeho názoru nedošlo k vybaveniu žalobcami uplatnenej reklamácie, 3/ vzniku práva žalobcov na odstúpenie od zmluvy podľa § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. Vo vzťahu k otázke súladnosti žalobou uplatneného nároku s dobrými mravmi však dospel k jednoznačnému záveru, že bez akéhokoľvek doplnenia skutkového stavu, resp. produkcie akéhokoľvek nového dôkazu, súd prvej inštancie prekvapivo dospel k absolútne opačnému právnemu záveru (v zmysle opačnej interpretácie splnenia podmienok aplikácie § 3 ods. 1 OZ), než ku ktorému dospel v prvom vo veci vydanom rozsudku. Odvolací súd s ohľadom na zistené okolnosti (nesprístupnenie stavby žalovanému zo strany

žalobcov napriek vzájomnej dohode a s tým súvisiace zabezpečenie dodávky 2 terasových/balkónových dverí v hodnote 725,72 eura a ďalšieho potrebného materiálu žalovaným) dospel k záveru, že trvanie žalobcov 1/ a 2/ na výkone ich práva na vrátenie zaplatenej ceny je bez vzájomného rešpektu a ohľaduplnosti k snaženiu žalovaného zameranému k odstráneniu žalobcami 1/ a 2/ vytýkaných väd dodávky, a súčasne vedie k poškodeniu žalovaného tým, že je nútený znášať ďalšie náklady vyvolané u neho záujmom plniť následne dosiahnutú dohodu z 13. augusta 2020 a tak ho ako povinnú osobu znevýhodniť. Tento výkon práva žalobcami 1/ a 2/, resp. pokračovanie v jeho výkone, tak odvolací súd vyhodnotil ako vedúci k neprijateľným dôsledkom a svojou povahou ho považoval za šikanózný.

23.4. Vychádzajúc z obsahu spisu nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcov, že odvolací súd neprípustne zmenil svoj pôvodný právny názor. Pokiaľ išlo o požiadavky uvedené v kasačnom uznesení, odvolací súd uložil súdu prvej inštancie 1/ aplikovať na predmetný prípad ustanovenia o ochrane spotrebiteľa ako *lex specialis* a 2/ posúdiť reklamačné konanie v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom období. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadroval o správnosti posúdenia otázky súladnosti žalobou uplatneného nároku s dobrými mravmi súdom prvej inštancie a v tomto smere neprodukoval vo vzťahu k prvoinštančnému súdu ani žiaden kasačný príkaz. Preto pokiaľ odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie bez produkcie akéhokolvek nového dôkazu prekvapivo dospel k absolútne opačnému právnemu záveru ohľadom splnenia podmienok podľa § 3 ods. 1 OZ, a na tomto základe postupujúc v zmysle § 388 a § 390 CSP zmenil prvoinštančné rozhodnutie ako spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, možno postup odvolacieho súdu považovať za legitímny a súladný so zákonom. Nie je teda pravdou, že odvolací súd zmenil svoj pôvodný právny názor, správnosť posúdenia otázky súladnosti žalobou uplatneného nároku s dobrými mravmi skúmal až v druhom (napadnutom) rozhodnutí po odstránení „základných“ nedostatkov pôvodného právneho posúdenia súdom prvej inštancie spočívajúcich v neaplikácii spotrebiteľských noriem.

23.5. Dovolací súd obiter dictum pripomína, že v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí vysloví určitý právny názor či cez prizmu kasačnej záväznosti usmerní súd prvej inštancie k vykonaniu určitých procesných úkonov, čo súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor či iný záver zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex.

24. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobcovia neopodstatnene namietajú, že odvolací súd (príp. súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

25. Žalobcovia prípustnosť svojho dovolania formálne vyvodzovali aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté

spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo 67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

27. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

28. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu žalobcovia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) sa vyššie uvedenými kritériami pre náležité uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP neriadili, keď zodpovedajúcim spôsobom nevymedzili nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolatelia nenastolili, nevymedzili, neformulovali, nepomenovali právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ani neoznačili rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. Zákonom predpokladané vymedzenie konkrétneho dovolacieho dôvodu nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. Absenciu takej náležitosti dovolania považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre jeho odmietnutie v zmysle § 447 písm. f) CSP.

29. Relevantný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na to základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“. Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky“.

29.1. V tomto kontexte aj ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť; preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky. V náleze I. ÚS 51/2020 ústavný súd výslovne uviedol, že „povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom.“

30. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov v časti, v ktorej namietali vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.